

Karlssons i Mwanza – rundbrev nr 1

Augusti 2002

En första lilla hälsning från Mwanza.

Vi har nu varit två veckor i Tanzania och det är ett återseende med blandade känslor. För tio år sedan lämnade vi vårt arbete i södra Tanzania och acklimatiserade oss till ett liv i Sverige. Åren gick och för drygt två år sedan gjorde vi en resa till vårt ”gamla” arbetsfält. Det var en underbar resa och mycket kära återseenden. Det kändes som om vi aldrig hade lämnat landet. Jonathan och Saara trivdes och fick lekkamrater varthän vi reste i byarna och hälsade på hos våra vänner. Barnen trivdes så bra och tyckte att vi skulle lägga våra semestrar till Tanzania och inte bara hos mormor och morfar i Finland. Nu är vi tillbaka.

Söndagen den 18 augusti så flög vi över alperna, ett 3D-landskap tyckte Jonathan, vidare över ett blått Medelhavet och sedan var det sand, sand och åter sand. Tänka sig att Sahara är så stort. När vi anlände på Kilimanjaroflygplatsen så välkomnades vi av Rolf Steffansson med barnen Charlotte och Christoffer. Saaras resväska hade blivit kvar i Amsterdam och med ”europeisk effektivitet” så hann det inte med nästa flyg utan vi fick vänta ytterliggare en dag innan avfärden mot Mwanza. Det blev en spännande resa som gick igenom nationalparken Serengeti. Djur i massor fick vi se, Jonathan och Saara slutade att räkna alla zebbor, giraffer, impalas men var fanns det lejon? Till barnens lycka så låg det helt plötsligt ett lejon på vägen. På torsdag morgon fick de se två lejon till och några timmar senare körde vi in på tomten till vårt nya hem.

Mwanza, är det världens ände? Första intrycket är dammigt, varmt, smutsigt och fattigt. Vid nästa blick över denna gudsförgätta plats så upptäcker man bakom allt damm ett naturens under med alla stenformationer som ligger vackert vid Victoriasjöns strand. Att sedan människan bygger sina ”hus” var man tycker det finns en ledig plats ger ett säreget intryck. Totalt planlöst men detta en del av Mwanzas charm att husera 1-2 miljoner människor. Trafiken ska vi inte orda om, finsk och svensk trafikpolis skulle få totalt nervsammanbrott. Gatorna består av hål med asfalt emellan och undviker man hålen så gäller inte trafikreglerna längre.

Vi bor en bit utanför stan, ca 8 km, och vägen är riktigt bra, Italienare håller på att bygga en ny väg. Vi har stora förhoppningar att de hinner lägga asfalt innan regnen börjar annars blir det rena lervällingen med all tung trafik. Huset står innanför ett stängsel med en stor järngrind. Huset har både järngaller för fönster och rejäla järngrindar utanför ytterdörren. Låsa, låsa upp, låsa, låsa upp ... I ett fängelse låser man in tjuven men här försöker vi låsa dem ute. Nattvakt och dagvakt, säkerheten är viktig. I stan kan vi knappt parkera bilen utan tillsyn. Peter lyckades låsa in bilnycklarna men här vänder man sig inte till någon låsmed utan till gatpojckarna som snabbt fixade att bilen var upplåst. Det kanske låter lite överkligt men sådant är livet här.

Det är lätt att få en kulturchock eller krock när man möter all fattigdom på gatan och sen ser man alla mobiltelefoner och datorer i butikerna, precis som hemma. Här har vi problem med gatupojkarna om dagarna och gatflickor på kvällarna. Alla dessa barn som måste tigga och stjäla eller sälja sina kroppar för att få till mat och sen finns det dessa rika människor som kan få allt, situationen känns svår att förstå.

Tillbedjan till andarna är vi inte vana vid hemma men här är andemakterna en realitet. Päivi har haft sömnproblem och känt oro och olust men sedan fick vi veta att de har haft en rit utanför vårt hus innan vi kom hit. För några av er som läser detta brev är det kanske svårt att förstå men när vi hade bett och välsignat huset och tomten så försvann mycket av sömnproblemen och oron. Vi behöver mycket förbön från er alla för mörkret är kompakt i denna del av landet jämfört vad vi upplevde i södra Tanzania där kristendomen har funnits i mer än hundra år.

Kontakten med myndigheter är viktig så Peter har varit runt och blivit presenterad för alla höga personer i staden. Allt från borgmästaren till högsta polischefen. Peter som är lite ”byråkrat” fick möta en byråkratisk perfektionism vid anskaffandet av körkort. Högsta polischefen kallade på trafikpolischefen och beordrade honom att se till att vi skulle få Tanzaniska körkort. Nu var trafikpolischefen en av våra lutherskt kristna och insåg att det normala sättet att hantera det på för en utlänning skulle bli ganska dyrt. För en tredjedel av priset fick jag först köa på skattekontoret och betala för ett nybörjarkörkort över till trafikpolisen få stämplor att jag var duglig chaufför. Tillbaka till skattekontoret och köa igen för att betala för ordinarie körkort sedan tillbaka till trafikpolisen som skulle sätta dit lite fler stämplor och signaturer. Enkelt och behändigt hantering som tog en halv dag i anspråk.

Första veckan i september börjar barnen på Isamilo, en internationell skola. Det ska bli spännande för dem men också tufft när hela undervisningen är på engelska. De har varit på skolan gjort prov och fått träffa rektorn och några lärare. På skolan är det ca 370 elever och de flesta är Tanzanier varav en tredjedel med indisk bakgrund och en tredjedel med arabisk bakgrund. Utlänningarna är ca 10%.

Vi behöver er förbön för vårt arbete här i Mwanza och vi önskar er Guds rika välsignelse.

Päivi, Peter, Jonathan och Saara

Skriv gärna ett brev, kort eller skicka ett e-mail

Adress:

P.O. Box 976

Mwanza

Tanzania

e-post:

karlsson@amani.nu

Telefon:

+255 28 257 1188 (bostad)

+255 744 895 557 (mobil Peter)

+255 744 755 293 (mobil Päivi)